

Пилипенко О.О., студент,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шуст Н.Б., д.с.н., професор

ПРОБЛЕМАТИКА ДОГОВОРУ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

Сучасний розвиток економіки неможливо уявити без торгівлі та всього, що з нею пов'язано. Механізм економіки складається з процесів купівлі та продажу. Ця система не може працювати сама по собі, вона потребує захисту з боку держави. Саме для цього був створений договір, як невід'ємна частина процесу купівлі – продажу.

Відповідно до ст. 625 Цивільного кодексу України за договором купівлі-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму [1].

Двосторонній характер купівлі-продажу обумовлює взаємне виникнення у кожної зі сторін прав і обов'язків. Зокрема, укладаючи цей договір, продавець приймає на себе обов'язок передати покупцеві певну річ і водночас набуває права вимагати її оплати, а покупець, у свою чергу, зобов'язаний здійснити оплату придбаної речі і водночас набуває права вимагати від покупця її передачі.

1. Предметом договору купівлі-продажу може бути товар, який є у продавця на момент укладення договору або буде створений (придбаний, набутий) продавцем у майбутньому.

2. Предметом договору купівлі-продажу можуть бути майнові права. До договору купівлі-продажу майнових прав застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не впливає із змісту або характеру цих прав.

3. Предметом договору купівлі-продажу може бути право вимоги, якщо вимога не має особистого характеру. До договору купівлі-продажу права вимоги застосовуються положення про відступлення права вимоги, якщо інше не встановлено договором або законом.

4. До договору купівлі-продажу на біржах, конкурсах, аукціонах (публічних торгах), договору купівлі-продажу валютних цінностей і цінних паперів застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено законом про ці види договорів купівлі-продажу або не впливає з їхньої суті.

5. Особливості договору купівлі-продажу окремих видів майна можуть встановлюватися законом [1].

У чому ж полягає проблематика договору купівлі продажу? Проблема полягає у договорах в сфері купівлі продажу, що складаються у електронній формі. А саме:

- сторона договору продавець, тобто інтернет – магазин не завжди вказує адресу місцезнаходження. Або якщо вказує, то ця адреса є неправдивою, тобто не збігається з фактичним місцезнаходженням. Це ускладнює процес застосування права, при порушенні умов договору купівлі-продажу;

- також проблема полягає у складності ідентифікації сторін договору.

Будь-хто із учасників може оформити договір на вигадане ім'я, на користь третьої особи, указуючи її дані.

Залежність договірних відносин, між учасниками мережі від інтернет провайдерів. Провайдер без будь яких причин може припинити функціонування інтернет магазину.

Це є основними проблемами договору купівлі-продажу в інтернет мережі. Ці фактори при порушенні права, ускладнюють можливість довести правоту тієї чи іншої сторони договору. І покупець чи продавець змушені витрачати свої кошти для вирішення проблем порушення договору [2].

Таким чином, для покращення ситуації укладання договору купівлі-продажу в мережі Інтернет необхідно знизити анонімність даних при їх реєстрації. Тобто, допомогти уникнути випадків вказання в анкету недостовірних даних, неправильних імен, та реєстрацій на третіх осіб. Для реєстрації використовувати фото продавця з паспортом, де вказані дані щодо підтвердження особистості, також це відноситься до покупця. Проте, потрібно розуміти, що дані дії можуть призвести до викрадення даних з паспорту, для використання їх у різних негативних цілях [3]. Одночасно необхідно забезпечити охорону даних користувачів, для унеможливлення випадків викрадення інформації з паспортів і т.д.

Укладання договорів за допомогою мережі Інтернет потребує більш детального врегулювання нормами цивільного законодавства. Загальні норми хоч і є універсальними і застосовуються до договорів укладених в мережі, проте потребують доповнень щодо питання укладення договору щодо усунення ризиків.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. Відомості

Верховної Ради України 18.12.2016. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/>

2. Договір як універсальна правова конструкція: монографія / за ред.: А.П. Гетьман, В.І. Борисова. Нац. ун-т «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого». Харків: Право, 2012. 432 с.

3. Договірне право: навч. посіб. / С.Я. Вавженчук. Київ. нац. екон. ун-т ім. Вадима Гетьмана. Київ: КНЕУ, 2011. 584 с.

УДК 347.2(043.2)

Раковчен А.А., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шуст Н.Б., д.с.н., професор

СУЧАСНИЙ ПРАВОВИЙ ПОГЛЯД НА ОБМЕЖЕНІ РЕЧОВІ ПРАВА

Зміни в соціально-економічному житті суспільства, що відбулися наприкінці ХХ сторіччя, кардинально вплинули на розвиток речового права України. Беззаперечним є той факт, що речове право одне з найважливіших факторів у визначенні свободи й економічного процвітання для країни. Доктрина речових прав входить в склад загальної правової доктрини, об'єднує домінуючі у правовій науці погляди вчених на речові права, а тому їх аналіз завжди у центрі уваги. Проте, слід зауважити, що речові права недостатньо повно врегульовані в чинному цивільному законодавстві України, а легальне визначення речових прав наразі відсутнє [1, с. 20].

Аналіз праць українських науковців свідчить, що зазвичай при визначенні поняття речового права походить з розуміння права власності, як такого різновиду речових прав, що розкриває їх найбільш повно. Однак не слід ототожнювати дані поняття. Як слушно зауважує Г.Г. Харченко, розмежування правових категорій «речове право» і «право власності» умовно має відбуватися по лінії теорії та практики. Поняття речового права – це, перш за все, теоретична позиція, що дає можливість на практиці виявляти різні речово-правові режими у вигляді, зокрема, окремих видів речових прав. Право власності, з іншого боку, має передусім практичний вимір, є тим речово-правовим режимом присвоєння, у якому потенціал речового права розкривається найбільш повно, але не всебічно [1, с. 22].

Речове право в об'єктивному значенні можна визначити як сукупність правових норм, що регулюють відносини, пов'язані з впливом особи на річ. В Україні наразі крім традиційних різновидів речових прав – право власності, право володіння, право